

klods, vi alle sammen kan bygge på vores computer. Derfor er det, vi har foran os, ikke kun et lovgivningsarbejde, men også en teknisk udvikling, som ingen af os præcis ved, hvor løber hen, når man tænker på udviklingen inden for edb-software. At amerikaneren Bill Gates skulle komme til at hænge på så stor en del af markedet, var der ingen, der havde forestillet sig, og derfor ved vi heller ikke i dag, hvem der kommer til at vinde dette kapløb. Men vi skal sørge for, at Danmark er med, og den bedste måde, vi kan gøre det på, er at sikre os, at danske virksomheder har det nødvendige rum at arbejde inden for.

Jeg er meget glad for den bemærkning, der er i redegørelsen på side 9, hvor det fremgår, at vi skal passe på ikke at lave nogle nationale love, som forpligter danske virksomheder, så de ikke kan kommunikere ud i den store verden. I det hele taget er det her vel et spørgsmål om, at nok skal vi skynde os i Danmark, men vi skal sørge for at følge udviklingen i andre lande, for intet vil være mere ressourcedumt og tidskrævende, end hvis vi bevæger os ind i en selvvalgt blindgyde. Vi skal sørge for, at de redskaber, vi stiller op, kan kommunikere med omverdenen, og at de clearingsaftaler, der bliver indgået, også 100 pct. kan udnyttes i Danmark.

Når det gælder kryptering, har vi allerede set de første problemer. Amerikanerne har nogle ret præcise regler om kryptering og såkaldte krypteringsnøgler med krav om, at edb-aktiviteterne afleverer kopier hos FBI. De, der er kommet værst af sted, er svenskerne, for svenske myndighedsinstitutioner har købt systemer i USA, hvor der ligger kopier af krypteringsnøgler hos FBI. Hvis en sådan situation opstod i Danmark, ville der være tale om et grundlovsbrud, for vi har ikke mulighed for, at danske myndigheder har krypteringsnøgler liggende hos fremmede magter, uanset hvor venligtsindede vi i dag betragter amerikanerne som. Derfor skal vi sørge for, at der etableres systemer i Danmark, som er mindst lige så troværdige som dem, vi kender fra udlandet.

I den forbindelse er vi meget tilfredse med, at ministeren peger på en ordning med autorisation. Det vil være dumt af os, hvis vi etablerer et eller andet statsligt foretagende. Jeg synes i den forbindelse, at Værdipapircentralen er et godt eksempel på, hvor elegant det kan løses i Danmark, og rent faktisk misunder man os i mange andre lande, at vi har den troværdighed

og den stabilitet omkring Værdipapircentralen, som vi har oplevet igennem alle årene.

Derfor synes jeg, at man godt kan bruge Værdipapircentralen som model, når man skal etablere denne godkendelsesordning, men hvor Værdipapircentralen er en monopolvirksomhed, er det vores opfattelse, at vi lige så godt kan gøre det, som børsreformen også resulterede i, nemlig at der bliver givet adgang til, at der kan være konkurrerende virksomheder, men de skal være autoriserede. Den autorisationsordning skal være så stram, at ved den mindste smule problemer med en virksomhed skal den ikke have lov til at eksistere længere.

Jeg er enig i Venstres synspunkt om, at der skal være nogle meget præcise erstatningsregler, og man skal være opmærksom på, at det ikke længere kun er et spørgsmål om udstedelse af 100-kroners- eller 150-kroners-transaktioner, men at det kan være meget store beløb, man kan komme i klemme med.

Der bliver stillet et spørgsmål til os, nemlig om vi foretrækker frameldingsmodellen eller tilmeldingsmodellen. Som Fremskridtsmand har jeg den opfattelse, at alene det, at embedsværket tvinges til at gennemgå alle de love, det har stående på hylderne, altid er en sund proces, for det hænder jo, at man opdager, at der står nogle støvede love, som man egentlig ikke længere bruger. Den proces er sund, og af den grund mener vi, at frameldingsmodellen er den bedste, også fordi vi mener, at den kan være med til at sikre den hurtigst mulige udvikling.

Så er spørgsmålet selvfølgelig, hvordan vi får de andre lande slæbt med. Jeg tror på, at vi i Danmark faktisk har en mulighed ikke bare for at få lovgivning osv. på plads, men også for at tænke lidt erhvervspolitisk for en gangs skyld.

Jeg synes derfor, at ministeren burde afholde et par konkurrencer, hvor man indbyder danskere og for den sags skyld, hvis EU-reglerne kræver det, udenlandske virksomheder til at konkurrere om, hvem der kan lave det mest fleksible, billigste og mest fremtidssikrede system, så man er i stand til at opfylde behovet for både krypteringsværktøjer og digitale signaturer. Jeg tror nemlig, at en dansk virksomhed meget vel kunne gå hen og komme i spidsen.

Da NATO for nogle år siden skulle have et krypteringssystem til dets radiokommunikation, var det heldigvis men meget overraskende en dansk virksomhed, der løb med ordren og på den måde sikrede arbejdspladser i Danmark.